

Magalí Sare: «El disc és com una vida i podria dir, fins i tot, que és una pel·li»

Entrevistem la cantautora barcelonina sobre el seu quart disc 'Esponja'

Magalí Sare | Juan Miguel Morales

Magalí Sare és una artista total que ha defensat a dalt de l'escenari des de *lieder* alemanys fins a cançons tradicionals mallorquines o boleros. Ningú que la conegui no s'hauria de sorprendre que el seu quart disc es tituli *Esponja* (Segell Microscopi, 2022). En aquest treball la cantant barcelonina, a més de jugar amb mil estils, alguns d'inexplorats, s'ha impregnat de les vivències de la gent del seu voltant per interpretar cançons circulars, fresques i sentides. I ho ha fet en català, castellà i portuguès al costat de veus com **Salvador Sobral** o **Las Migas**.

Amb aquest disc has estat una esponja?

Vaig començar a compondre els temes sense saber res. No tenia cap concepte al cap i vaig decidir començar a compondre i a veure de quin fil podia estirar, i em va anar sorgint molta cosa de la infantesa i de l'adolescència. De cop i volta, em vaig adonar que feia servir una veu molt aguda, que sonava molt tendra. Tenia moltes llibretes plenes de reflexions, i potser també els 30 anys són un moment de mirar enrere bastant guai.

Queda clar que has absorbit molts elements de diferents llocs.

I, de fet, encara n'hi ha molts més. Vaig tenir un encontre amb ma mare en què em va explicar tota la seva vida, i la vaig gravar. Ella ha tingut una infantesa i una adolescència pràcticament nul·les, i tenia moltes ganes de saber-ho, perquè només n'era conscient en moments de tensió. A més, també hi ha diferents elements que m'han fet escriure sobre aquest tema i m'he adonat que hi ha molts anys de la vida de qualsevol persona en què som pures esponges, que ho absorbim tot.

Podem estar d'acord que tots som esponges, però fins a cert punt és una característica definitiva de la infantesa.

En aquest disc hi ha molts viatges a la infantesa, però també a l'adolescència. És una època bastant fotuda que no es recorda amb tendresa. De fet, un altre factor que m'ha influenciat és que he tingut dos nebots. De la gran m'ha flipat lo ràpid que aprèn i el fet que ho absorbeix absolutament tot. No sap si està bé o malament, però ella ho aprèn. De petita t'ho menges tot i quan ets gran tens un *tinglado* al cap de pensaments de molts tipus, però la diferència és que llavors tens eines per poder diferenciar-ho.

Magalí Sare Foto: Juan Miguel Morales

Les patacades que et fots de nen o nena t'ajuden a aprendre per al futur?

Amb el títol defenso que les etapes de la vida són acumulatives. No és que jo ara sigui una

persona adulta; també soc nena i adolescent. Puc tenir molts moments molt tontos i molt vulnerables, i puc tenir moments d'esponja. Ara, però, tinc eines per curar-me i que les coses no em facin tant mal.

Encara sents que hi ha situacions a la vida que et colpegen?

Jo a la vida m'he fotut hòsties de ca l'ample. I, ahora, hi ha gent de la meva edat i amb vivències similars a les meves que no les han tingut. Em pregunto com és que als altres els han saltat les alarmes abans que a mi. No ho entenc. Es pot ser esponja a qualsevol edat, no sé de què depèn, si de la família, la classe, els valors, la cultura, l'entorn...

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=Acbvt6USdbg>

Les cançons del disc parlen de coses molt diferents i personals ahora. Hi ha alguna voluntat darrere aquest treball?

No hi ha una voluntat expressa. Per exemple, a "Inframón" la lletra és molt transparent, tot i que no parli explícitament de la depressió o fins i tot del suïcidi, com pot semblar evident. Són temes sobre els quals tenia ganes de cantar des de fa molt de temps. També he pensat molt en persones que he conegut, en membres de la meva família o en mi mateixa... A més, com la natura és un referent molt inspirador, la gent que conec profundament també m'inspira molt.

'Esponja' és un disc és molt íntim tant per la forma com pel contingut?

Aquest disc és com una vida i podria dir, fins i tot, que és una pel·li. Té un plantejament que parteix d'un moment en què tot està anant molt bé fins que hi ha un moment en què passa alguna cosa, s'embolica amb un nus que és dens i s'acaba embussant.

En quin moment de la 'vida' hi ha un punt d'inflexió per sortir de l'embús?

La cançó "Mai t'he vist plorar" és una lletra fosca per deixar-se anar i dir que per fi estic sortint de la merda. I després hi ha un renaixement que em fa tornar al principi. Em torno a sentir jove i confio de nou en l'amor. És com la vida d'una persona. Tots tenim totes aquestes emocions, i a vegades són contradictòries i no sempre estem feliços.

Al tema "No sé cantar" hi ha una frase que diu 'Canto perquè soc tímida'. No ens la podem treure del cap. Què significa?

[RIU] En un espai on hi ha molta gent em costa trobar el meu lloc. A vegades flueix, però altres, si porto una motxilla massa gran de pensaments, soc molt tímida. En general, parlo poc i soc molt introvertida. Cantar és una via d'escapament molt forta. Diria que brillo en pocs llocs, que són petits i íntims, i un d'aquests és l'escenari.

Magalí Sare Foto: Juan Miguel Morales

Pujar a un escenari és un repte, perquè és un espai difícil de controlar?

En el meu cas sé que a l'escenari -tot i que pot sonar molt egocèntric- tinc tot l'espai per expressar-me i que no tinc pressió. Si estigués a un debat i em preguntessin la meua opinió, demanaria un moment de pausa perquè hi ha moltes opinions i no puc ordenar-me els pensaments. En canvi a l'escenari puc ser com un torrent. A més, està tot permès, excepte fotre un cop de puny a un espectador, per exemple [RIU]. En un escenari està permesa l'exageració dels sentiments i això és molt guai per a la gent que assisteix a un concert. Moltes vegades no tenim temps de parar-nos i viure els nostres sentiments o compartir-los amb els altres i ho anem ajornant. Jo em pregunto en quin moment hem de poder treure el dramatisme o la passió més absoluta? Veure algú a l'escenari que ho pot expressar és súper. Soc tímida, i cantant puc mostrar sentiments que no em permeto en altres situacions de la vida.

Ara que parles dels directes, el disc té un punt performatiu que l'acosta als recitals, en els quals la teva expressió corporal i facial és molt important.

És veritat, hi ha molta gent que ve als meus concerts i em diu que no tenen res a veure amb els discos, i això és perquè tinc una vena d'actriu molt forta. Interpretant i dient les coses d'una manera concreta puc cantar qualsevol cançó assertivament i convençuda. Un dia em vaig posar a cantar "A quién le importa", d'**Alaska y Dinarama**, i la vaig defensar a mort. Aquest poder és al directe, igual que quan gravo a l'estudi; el problema apareix quan s'escolta un disc i es perd la part visual. Tot i això, aquest disc té un aire performatiu, perquè hi ha molta més part recitada i peces que combinen el cant i la rapsòdia? Tot plegat em dona un punt més expressiu, que als altres discos no existia.

A l'interludi "Dew" realment sentim una Magalí Sare amb 12 anys?

És una gravació de l'hora del pati [Treu una gravadora]. Quan tenia 10 anys gravava els meus companys i després ho rebobinava, posava el *play*, ho escoltàvem a la velocitat ràpida i lenta, fèiem programes de ràdio... Ens feia molta gràcia. I quan en tenia gairebé 13, recordo que vaig escoltar totes les cintes al llit. Al final de la primera em vaig adonar que era brutal, em vaig gravar a mi reaccionant flipadíssima i dient que aviat tindria 13 anys i que n'havien passat molts des d'aquella gravació. A l'hora d'escoltar-ho em vaig entendre molt fort.

Magalí Sare Foto: Juan Miguel Morales

A més d'aquests records, també utilitzes altres sons ràndom?

Sí, hi ha moltes coses amagades. Per exemple, al mig del disc hi ha un moment en què se sent ?sembla que hi ha una mica d'interferències', i soc jo a l'hora del pati. A la cançó "Sempre vens assim" se sent un cotxe que passa fent música màquina. I també hi ha molt d'humor, com el so d'un masturbador eròtic *Satisfyer* en una altra cançó...

"Etc" sorprèn perquè mostres un registre afluencat. D'on surt aquesta cançó?

Com a artista intento fer tot el que m'agrada. **Sílvia Pérez Cruz** va obrir un camí fort cap al afluenc, a més de moltes més músiques, però el clic va ser **Rosalía**. Ja m'encantava el afluenc, però el fet d'escoltar-la i sentir-m'hi identificada va fer que em vingués de gust utilitzar harmonies

flamenques. Aquest tema parteix de la musicació del primer poema del Romancero gitano de Federico García Lorca, però algú em va proposar de posar-hi la meua pròpia lletra. Mentre l'escrivia, vaig rebre un missatge de **Las Migas** demanant-me quan faríem alguna cosa juntes. Vaig quedar en xoc perquè no tenia gaire a veure amb elles, però com que just tenia això entre mans, vaig pensar que seria l'excusa perfecta per col·laborar i gravar aquesta cançó.

La creació artística s'ha convertit en una necessitat vital?

Crec en la revolució de l'individu, sobretot ara que la salut mental està a l'ordre del dia i hi ha més malalties acceptades. No és que els mitjans de comunicació en parlin més, sinó que va haver-hi una persona que va pensar que aquesta merda -que li feia pensar que estava boja o que només li passava a ella- la podia explicar en veu alta. I, a continuació, va ser una altra persona qui ho va fer... de manera que s'han anat creant més referents que s'atreveixen a explicar el que senten.

El germen és un individu?

Confio molt en aquesta idea i, per tant, tot i que només parli de les meves merdes, en realitat és una sensació col·lectiva. Quan comparteixes un sentiment, l'altra persona també sent una cosa similar i les dues som al mateix vaixell. Cal escoltar sobretot els que més pateixen, però tots més o menys tenim els mateixos problemes dins el cap. Per això la majoria de vegades no em fa por expressar i cantar sobre sentiments molt íntims perquè no soc l'única que els té.

Magalí Sare Foto: Juan Miguel Morales

"Mater" és una adaptació del poema medieval del segle XIII 'Stabat Mater', que Tarta Relena també interpreta al darrer disc amb el seu peculiar imaginari sonor. És curiós que dues propostes joves com les vostres utilitzin el mateix referent.

"Mater" és fruit d'un projecte que em va quedar a mig fer. Volia escriure una lletra i que algú me la traduís al llatí. I al final vaig afegir aquesta cançó a última hora. Des que he cantat en grups corals (**Quartet Mèlt**) ja l'havia interpretat moltes vegades, però aquest cop m'he atrevit a canviar la paraula 'dolorosa' per 'amorosa'. Llavors vaig posar-hi la mateixa harmonia d'"Hola", la primera cançó del disc, per crear una idea circular. Vaig gravar totes les veus, excepte el baix, que va fer Sebastià Gris. De fet també volia que hi col·laboressin les **Tarta**, però no va poder ser.

A més de Tarta Relena hi ha altres grups que t'hagin influenciat?

En aquest disc hi ha la voluntat de pensar la manera com altres artistes encararien cadascuna de les meves cançons. Per exemple, per a "Esponja" vaig plantejar com ho faria **Nico Roig**, i el resultat va sortir cap aquí. Aquesta idea és una reflexió molt interna, perquè no pretenc assemblar-me realment a cap artista, és només una font d'inspiració. En el cas de "Malifetes" em vaig inspirar expressament en **Núria Graham** a partir del concepte de mig parlar i cantar a la vegada, i també en **Billie Eilish**, que té temes molt llargs amb harmonies molt senzilles. I a "Mañana" també cito de manera quasi explícita **Natalia Lafourcade**, tot i que faig una finta i canvio la nota. I, efectivament, "Mater" 'tartarreleneja' molt. És una cita a l'escena i al que està passant en el panorama actual.